

De dynamiek van de hedendaagse dialecten vanuit cognitief-semantisch oogpunt: een verkenning

door

Vicky VAN DEN HEEDE

Eind jaren '70, begin jaren '80 heeft zich binnen de lexicale semantiek een perspectiefverschuiving voorgedaan. Een aantal uitgangspunten van het structuralisme, zoals het postuleren van een strikte scheiding tussen linguïstische en niet-linguïstische gegevens, leidden immers steeds weer tot een impasse in de theorievorming, wat voor vele semantici een reden was om nieuwe linguïstische invalshoeken te verkennen.

De structuralistische visie op lexicale concepten als louter linguïstische entiteiten bleek in de praktijk onhoudbaar: het is onmogelijk om een strikte scheiding tussen linguïstische en encyclopedische gegevens aan te brengen. In de cognitief-semantische visie wordt dit onderscheid niet nodig, en zelfs onwenselijk geacht. Lexicale concepten worden gezien als gehelen die zowel linguïstische als encyclopedische kenmerken bezitten. Die kenmerken kunnen niet los van elkaar bestudeerd worden. Het spreekt voor zich dat de cognitieve semantiek alleen al door dit uitgangspunt door vele semantici als een veelbelovend alternatief beschouwd wordt.

De nieuwe visie op de aard van lexicale concepten gaat bij een aantal semantici gepaard met de idee dat lexicale concepten gekenmerkt worden door een prototypische structuur. Dit houdt in dat een concept opgebouwd is rond een prototypische betekenis-kern, die op zijn beurt verbonden is met een aantal perifere betekenisnuances. De prototypische structuur van lexicale concepten wordt bestudeerd binnen de prototypetheorie. Een viertal gedachten staan hierbij centraal. Ten eerste gaat men ervan uit dat het niet altijd mogelijk is om woordbetekenissen door middel van klassieke definities te beschrijven. Het is met andere woorden niet altijd mogelijk om voor alle referenten van een lexicale categorie

een opsomming te geven van alle, en slechts alle kenmerken die een referent moet bezitten om als lid van die categorie herkend te worden. Deze vaststelling leidt tot de tweede basisgedachte van de prototypetheorie: categorieën moeten gezien worden als een overkoepelend geheel voor een aantal referenten die op basis van familiegelekenissen met elkaar verbonden zijn. Verschillende leden van een categorie hebben steeds een aantal, maar zelden alle eigenschappen met elkaar gemeen. Ten derde is men ervan overtuigd dat niet alle leden binnen een categorie eenzelfde structureel belang hebben: men spreekt van preponderantieverschillen. Voor de gemiddelde Vlaming is een appel wellicht een beter voorbeeld van een soort fruit dan bijvoorbeeld een passievrucht: het begrip 'appel' zal dan ook een meer centrale plaats in de categorie innemen, dichter bij de prototypische kern; 'passievrucht' zal zich wellicht meer in de periferie bevinden. Ten slotte heeft men vastgesteld dat de grenzen van categorieën doorgaans vaag zijn. Zo heeft Labov (in Labov 1973) aangetoond dat eenzelfde recipiënt¹ in bepaalde gevallen **kop** en in andere **kom** genoemd wordt, naargelang van de functie die men eraan toekent. Er kan dus niet zomaar een strikte grens getrokken worden tussen de categorieën 'kop' en 'kom'. Wellicht is het meer in overeenstemming met de psychologische realiteit om van vage overgangen te spreken. Voor de naamgeving op het domein van kledingstukken heeft Dirk Geeraerts (in Geeraerts e.a. 1994) gelijkaardige tendensen aangetoond.

De prototypetheorie heeft ondertussen op verschillende domeinen van de taalkunde vruchtbare inzichten opgeleverd. In dit artikel wordt nagegaan of het ook voor de studie van de dialectwoordenschat zinvol is om de structuralistische benadering aan te vullen met een benadering vanuit de prototypetheorie. Hierbij spreekt het voor zich dat de dialectwoordenschat evengoed de basis kan vormen voor cognitief-semantisch onderzoek als de woordenschat van het Standaardnederlands. De vraag is echter of een confrontatie van de prototypetheorie en de dialectlexicologie nieuwe perspectieven kan openen voor de behandeling van traditionele problemen binnen de dialectologie zelf. Diezelfde vraag is trouwens al eerder gesteld, en bevestigend beantwoord door Dirk Geeraerts. In Geeraerts 1986/87 heeft hij namelijk aangetoond dat vanuit de prototypetheorie aanvullingen en verfijningen ge-

1. Labov zelf gebruikt de neutrale term 'container'.

formuleerd kunnen worden bij de structuralistische interpretatie van het verschijnsel polysemievrees.

De prototypetheorie kan dus op een heel concrete manier in de dialectstudie ingeschakeld worden, onder meer in de dialectgeografie, als hulpmiddel bij de verklaring van kaartbeelden. In dit artikel wordt naar heel andere aanknopingspunten gezocht, meer bepaald naar de (on)mogelijkheid om vanuit de prototypetheorie de dynamiek van de hedendaagse Nederlandse dialecten te bestuderen. Traditioneel worden dialectverlies en dialectresistentie gemeten aan de hand van twee criteria. Ten eerste onderzoekt men of er binnen het dialect nog nieuwe woorden kunnen ontstaan; ten tweede gaat men na of er woordverlies optreedt. Beide criteria zijn gebaseerd op een onomasiologische invalshoek. Afwezigheid van nieuwvorming² en het optreden van woordverlies leiden traditioneel tot de conclusie van dialectverlies. Een prototypische benadering van diezelfde criteria kan wellicht een meer genuanceerde visie opleveren.

Een belangrijk aanknopingspunt tussen de prototypetheorie en de studie van dialectverlies is wellicht de functionele verklaring die vrij algemeen wordt toegeschreven aan de prototypische organisatie van lexicale categorieën. Deze verklaring werd voor het eerst geformuleerd binnen de cognitieve psychologie. Traditioneel wordt al zeer lang een link gelegd tussen taal en denken: taal helpt ons de werkelijkheid te interpreteren. Volgens Rossch 1977 is het dankzij de prototypische organisatie van lexicale categorieën niet alleen mogelijk de bestaande werkelijkheid te interpreteren; zij helpen de taalgebruiker ook om nieuwe feiten en ervaringen in de realiteit op een zuinige en efficiënte manier te assimileren. Dergelijke nieuwigheden zal men namelijk in eerste instantie proberen in te passen in een reeds bestaande lexicale categorie. Naargelang die inpassing al dan niet voor de hand ligt zal het nieuwe verschijnsel in de kern of in de periferie van een bestaande prototypische categorie worden opgenomen. Pas als geen enkele categorie flexibel genoeg blijkt, zal een nieuwe categorie gecreëerd

2. Hoewel ontlening op zich niet automatisch gezien mag worden als een symptoom van afnemende dynamiek, is het evenmin terecht het als een symptoom van het tegendeel te beschouwen. Met nieuwvorming wordt hier dan ook in de eerste plaats nieuwvorming door middel van derivatie en compositie, en door metafoor en metonymie bedoeld.

worden. Gaandeweg kan een geïntegreerde nieuwigheid zo belangrijk worden dat het structurele veranderingen binnen een categorie teweegbrengt, of alsnog tot de vorming van een nieuwe zelfstandige categorie gaat leiden. Deze gang van zaken gaat duidelijk gepaard met een streven naar economiciteit: er wordt enkel een nieuwe categorie gecreëerd als bestaande categorieën geen onderdak kunnen bieden aan het nieuwe fenomeen. Het feit dat bepaalde nieuwe verschijnselen in de realiteit niet afzonderlijk benoemd worden in een taal, is dus niet noodzakelijk symptomatisch voor een afnemende dynamiek van die taal. Het kan integendeel juist wijzen op een sterke tendens tot economische organisatie van het taalsysteem, wat op zich een bewijs is van grote interne dynamiek. Het is precies de functionele verklaring die men aan de prototypische organisatie van lexicale categorieën toekent, die een nieuwe uitvalsbasis kan vormen om de dynamiek van de hedendaagse dialecten te bestuderen. Uitgangspunt van het onderzoek wordt dan de vraag in welke mate de dialecten geschikt zijn voor de taalgebruiker om de contemporaine leefwereld te interpreteren. Hierbij geldt een onomasiologische invalshoek: concreet wordt onderzocht hoe het zit met de benoembaarheid van verschijnselen. Alleen zullen negatieve vaststellingen in verband met die benoembaarheid, in tegenstelling tot in het traditionele onderzoek, niet noodzakelijk leiden tot het vaststellen van dialectverlies.

Een eerste punt van onderzoek is de benoembaarheid van reeds bestaande objecten en ervaringen: is het mogelijk om vanuit de dialecten de bestaande werkelijkheid te interpreteren, met andere woorden: hebben alle objecten en ervaringen in de realiteit een naam in het dialect? Vele recente enquêtes hebben aangetoond dat dit niet het geval is. Zo bleek uit Van Keymeulen 1993 dat de jongere generatie nog nauwelijks dialectwoorden kent voor 'kikker' en 'egel', terwijl vroegere enquêtes hiervoor tal van verschillende dialectwoorden opleverden. De conclusie dat er dialectverlies optreedt, is hier ongetwijfeld terecht. Er zijn echter ook gevallen denkbaar waar dergelijke conclusies niet zonder meer mogelijk zijn. Dialectwoorden hoeven immers niet enkel te verdwijnen onder druk van woorden uit de standaardtaal. Ze kunnen even goed verdwijnen als gevolg van een verandering in de leefwereld van de taalgebruiker. De meest extreme verandering is dan wellicht het verdwijnen van een verschijnsel dat vroeger deel uitmaakte van de dagelijkse omgeving; minder extreem is een veran-

dering waarbij een verschijnsel op zeker ogenblik een minder belangrijke rol toebedeeld krijgt in de werkelijkheid. Vooral van die laatste soort zijn tal van voorbeelden voor handen, meer bepaald als men gaat kijken naar verschijnselen die thuishoren in de agrarische sfeer.

In de aflevering Rund 1 van het Woordenboek van de Vlaamse Dialecten³ (WVD) vindt men de lemma's *pasgeboren kalf*, *kalf dat stro eet*, en *mestkalf*. Deze lemmata bevatten materiaal dat afkomstig is uit enquêtes bij de oudste generatie dialectsprekers, en leveren een relatief grote dialectische variatie op⁴. Het zou wellicht niemand verwonderen als hiervoor bij de jongste generatie weinig of geen dialectwoorden geattesteerd zouden worden. Evenmin zou men uit deze vaststelling besluiten dat de kennis van het dialect zienderogen afneemt. Men zou veeleer concluderen dat deze situatie het gevolg is van een verandering in de leefwereld van de dialectspreker.

Tot voor de tweede wereldoorlog was onze maatschappij overwegend agrarisch van karakter: de meeste mensen waren zeer goed vertrouwd met de gang van zaken op de boerderij, en waren er zelfs actief bij betrokken. Het is dan ook geen overdrijving te stellen dat de woordenschat uit de agrarische sfeer in die tijd tegelijk deel uitmaakte van de algemene woordenschat van de taalgebruikers. De concepten 'pasgeboren kalf', 'kalf dat stro eet' en 'mestkalf' waren voor het gros van de dialectsprekers op dat moment psychologisch reële concepten; het agrarisch gestructureerde wereldbeeld maakte het relevant om verschillende soorten kalveren te onderscheiden naargelang van de leeftijd.

Na de tweede wereldoorlog is de structuur van onze maatschappij sterk veranderd: de dominantie van de agrarische cultuur is verdwenen, en daarmee is ook het algemene karakter van de agrarische woordenschat verloren gegaan. Concepten die aanvankelijk sterk verankerd waren bij alle taalgebruikers, werden structureel minder belangrijk. Als gevolg hiervan zijn die concepten verdwenen, of geïntegreerd in andere, overkoepelende structuren. Het feit dat jonge dialectsprekers geen woorden meer kennen voor een pasgeboren kalf of een mestkalf, is een gevolg van het feit dat de genoemde concepten niet langer deel uitmaken van hun wereldbeeld. De afzonderlijke lexicaal categorieën zijn ver-

3. Ryckeboer 1993: 40-42, 44-46.

4. Het lemma *pasgeboren kalf* (Ryckeboer 1993: 40-42) bijvoorbeeld, bevat een 60-tal trefwoorden.

dwenen; de concepten die ermee samenhangen zijn geïntegreerd in de prototypische structuur van de overkoepelende categorie 'kalf'.

Woordverlies hoeft dus niet altijd te wijzen op dialectverlies: in dit geval is er sprake van een conceptuele reorganisatie bij de taalgebruiker⁵, met woordverlies tot gevolg. Een dergelijke reorganisatie kan op talig vlak zowel voor de dialecten als voor de standaardtaal gevolgen hebben. Het zal niemand verwonderen dat de verschillende soorten kalveren ook door de gemiddelde standaardtaalgebruiker⁶ niet meer afzonderlijk benoemd zullen worden.

Zoals gezegd zal het voorbeeld van de verschillende soorten kalveren waarschijnlijk nauwelijks aanleiding geven tot conclusies in verband met dialectverlies. Daarvoor is de achtergrond van het woordverlies te evident. Wellicht zijn er ook minder evidente voorbeelden te vinden, waarbij men wel tot een te voorbarige conclusie in verband met dialectverlies kan komen. Het is dan ook belangrijk om bij elke situatie eerst na te gaan of het woordverlies niet met een zeker conceptverlies gepaard gaat. Zelfs in gevallen waar men terecht tot dialectverlies mag besluiten, kan dit interessante inzichten opleveren. Wellicht bestaat er een causaal verband tussen de plaats die een concept inneemt in de alledaagse leefwereld van de taalgebruiker en de resistentie van het dialectwoord dat ermee samenhangt? In een radio-enquête⁷ uit 1995, gevoerd door het Woordenboek van de Vlaamse Dialecten, werd de luisteraars gevraagd om de 10 meest eigenaardige dialectwoorden uit hun dialect op te sturen. Waarschijnlijk is het geen toeval dat **schommel**, een woord uit de alledaagse leefwereld, dat bovendien in een erg emotionele sfeer, nl. die rond kleine kinderen, thuishoort, de eerste plaats in die top 10 behaalt. Wellicht kan er ook een functionele verklaring gevonden worden voor het verdwijnen van dialectwoorden voor begrippen als 'kikker' of 'egel' (cfr. supra). Niettegenstaande het feit dat de kikker en de egel nog lang niet uitgestorven zijn, kan men gerust stellen dat ze door de gemiddelde jonge taalgebruiker tegenwoordig veeleer gezien worden als 'iets uit prentenboeken' dan als dieren uit de vrije natuur.

5. zie hiervoor ook Devos 1987.

6. Behalve uiteraard door personen voor wie het, bijvoorbeeld door hun beroep, nog wel relevant is om een onderscheid te maken tussen de verschillende soorten kalveren. Hierbij komen we echter bij een heel andere materie terecht, namelijk bij de hypothese over de verdeling van linguïstische arbeid. Zie Putnam 1975.

7. Een verwerking van die enquête is te vinden in Rycckeboer 1991.

Dit draagt ertoe bij dat de taalgebruiker van meetaf aan de standaardtalige naam van deze dieren verwerft.

Het is duidelijk geworden dat het vaststellen van woordverlies een nuttige maatstaf blijft voor het onderzoek van de dynamiek van de dialecten. Tegelijk loont het de moeite om woordverlies vanuit een prototypische invalshoek te benaderen. Hoewel de conclusies in veel gevallen wellicht dezelfde zullen zijn als de conclusies die traditioneel getrokken worden, lijkt het mogelijk om tot meer genuanceerde inzichten te komen dan tot nu toe het geval was. Bovendien zijn er gevallen denkbaar waarbij de prototypetheorie het woordverlies zal toeschrijven aan een conceptuele reorganisatie binnen de leefwereld van de taalgebruiker, waar men traditioneel geneigd zou zijn tot dialectverlies te besluiten.

Een tweede vraag die traditioneel wordt gesteld in verband met het onderzoek van de dynamiek van de dialecten is de vraag of er nog nieuwe woorden gevormd kunnen worden. Dit valt het gemakkelijkst te onderzoeken bij de introductie van nieuwe verschijnselen in de realiteit. Als de introductie van zo'n nieuwigheid niet gepaard gaat met het ontstaan van een nieuwe benaming in het dialect, kan dit tot de conclusie van dialectverlies leiden.

Uitgaande van de functionele verklaring die men aan de prototypische organisatie van lexicale categorieën heeft toegekend, moet de onderzoeksvraag wellicht anders geformuleerd worden. Het gaat er niet om of er nog wel nieuwe woorden gevormd kunnen worden; centraal staat de vraag of nieuwe objecten überhaupt nog benoemd kunnen worden.

Als het waar is dat prototypische categorieën interpretatieschema's zijn ten aanzien van de werkelijkheid, en dat de interpretatie van de realiteit gepaard gaat met een streven naar economiciteit, dan kunnen we ervan uitgaan dat de taalgebruiker zal pogen om nieuwe verschijnselen zoveel mogelijk bij bestaande categorieën onder te brengen. Bij de introductie van nieuwe objecten en ervaringen moet de onderzoeker dus niet direct op zoek gaan naar mogelijke nieuwe woorden. In eerste instantie moet onderzocht worden of het nieuwe verschijnsel benoemd kan worden door uitbreiding van een bestaande betekenis, of door toevoeging van een nieuwe betekenis door middel van metonymie

of metafoor⁸. Pas als dit niet het geval is, kan nagegaan worden of het nieuwe verschijnsel benoemd wordt door middel van een nieuwgevormde samenstelling of afleiding⁹. Gesteld dat het antwoord op beide vragen negatief is, kan men inderdaad besluiten dat er dialectverlies optreedt. Als de afwezigheid van nieuwvorming echter verklaard wordt doordat het nieuwe verschijnsel in een bestaande lexicale categorie geïntegreerd is, kan men in geen geval tot dialectverlies besluiten; men moet dan integendeel vaststellen dat de dialecten nog een sterk streven naar economiciteit en efficiëntie aan de dag leggen.

Bij de introductie van de fiets in de leefwereld van de dialectsprekers lijkt dit streven inderdaad nog aanwezig geweest te zijn. Een vragenlijst i.v.m. de fiets¹⁰ levert materiaal aan waaruit blijkt dat bepaalde benamingen voor onderdelen van de fiets, zoals **slijkvanger** of **slijkweerder** voor het spatbord, afkomstig zijn uit de terminologie in verband met wagens en karren.

Uit het bovenstaande blijkt dat in de prototypische benadering het criterium van de nieuwvorming geïntegreerd wordt in een ruimere vraagstelling, meer bepaald de vraag of er zich binnen de dialecten al dan niet een conceptuele reorganisatie voordoet bij de introductie van een nieuw fenomeen in de werkelijkheid. Een dergelijke reorganisatie kan, zoals in het genoemde voorbeeld, beperkt blijven tot het niveau van de lexicale categorie, in de vorm van een herschikking van de prototypische structuur van die categorie. Een tweede mogelijkheid is dat de reorganisatie het niveau van de individuele categorie overstijgt: in dat geval wordt er een nieuwe lexicale categorie gevormd. Het criterium van de conceptuele reorganisatie valt dus uiteen in twee subcriteria, respectievelijk de intra-categoriale en de intercategoriale reorganisatie. De intercategoriale reorganisatie stemt dan overeen met het traditionele criterium van de nieuwvorming.

Hiermee zijn de twee criteria waarmee men traditioneel dialectverlies en dialectresistentie benadert vanuit de prototypetheorie gereïnterpreteerd. Vanuit de prototypetheorie kan echter nog een principieel-methodologisch probleem geïndiceerd worden bij de

8. Het onderscheid tussen uitbreiding van een bestaande betekenis en toevoeging van een nieuwe betekenis d.m.v. metonymie en metafoor is in theorie gemakkelijk aan te brengen. In de praktijk ligt de zaak wel wat moeilijker. Zie hiervoor Geeraerts 1993.

9. Zoals gezegd wordt de nogal moeilijke problematiek van het statuut van de ontlening bij dit alles bewust buiten beschouwing gelaten.

10. Uitgestuurd door het Woordenboek van de Vlaamse Dialecten in januari 1991.

studie van de dynamiek van de dialecten. Een dergelijk onderzoek is doorgaans grotendeels gebaseerd op een vergelijking van de situatie in dialect en standaardtaal; twee taalvariëteiten worden dus met elkaar gecontrasteerd. Sommige taalkundigen en filosofen hebben echter bezwaren tegen vergelijkend taalonderzoek op semantisch vlak. Deze bezwaren komen voort uit de cognitief-semantische gedachte dat lexicale categorieën bijdragen tot het structureren van de werkelijkheid. Hierbij wordt de nadruk gelegd op het feit dat dit structureren van de werkelijkheid sterk cultureel bepaald is. Bij sommigen, zoals bijvoorbeeld Quine leidt dit tot de extreme conclusie van de onmogelijkheid van "radical translation" (Quine 1960): letterlijke vertaling is altijd onmogelijk; ook woorden die schijnbaar hetzelfde betekenen gaan steeds terug op prototypische structuren.

De stelling dat het probleem van de letterlijke vertaling zich inderdaad laat gelden bij talen van volkeren uit sterk verschillende culturen, zal door weinigen nog aangevochten worden¹¹. Het loont echter ook de moeite om na te gaan of, en in welke mate de concepten in minder uiteenlopende culturen/talen van elkaar verschillen. In het geval van dialecten en standaardtaal wordt de vraag nog specifiek: hebben verschillende taalvariëteiten een gemeenschappelijke categorisering van de werkelijkheid?

Het is theoretisch in elk geval mogelijk dat achter bepaalde gemeenschappelijke lexicale elementen een ander concept schuilt. Intuïtief lijkt het wel aannemelijker dat het eerder om nuances verschillen zal gaan dan om totaal andere concepten. Het is bijvoorbeeld goed denkbaar dat een dialectwoord een ruimer referentieel toepassingsgebied heeft dan een AN-term, of net omgekeerd. Als dergelijke verschillen inderdaad zouden blijken te bestaan, dan zou aan het onderzoek naar de dynamiek van de dialecten een nieuw aandachtspunt toegevoegd kunnen worden, namelijk een vergelijking van de conceptualisering van de twee taalvariëteiten. Hier zou trouwens ook een semasiologisch luik aan het onderzoek gebreed kunnen worden: door het semasiologisch bereik te meten van twee formeel identieke lexicale elementen, zou men kunnen nagaan of ze ook conceptueel met elkaar overeenstemmen. In een diachroon onderzoek zou men bovendien aan de hand van studie van verschillende taalstadia

11. Wat niet noodzakelijk betekent dat een vergelijking onmogelijk wordt, zoals Quine beweert.

tendensen van convergentie of van divergentie kunnen blootleggen. Dergelijke studies zouden het inzicht in de dynamiek van de hedendaagse dialecten ongetwijfeld kunnen helpen verdiepen.

Bij dit alles moet uiteraard rekening gehouden worden met methodologische problemen. Onderzoek naar concepten die schuilgaan achter lexicale categorieën zal noodzakelijk grotendeels op introspectie steunen. Wat hedendaags materiaal betreft kan die introspectie wel nog getoetst worden door middel van peilingen naar intuïties van andere taalgebruikers, voor diachroon materiaal is dat echter niet mogelijk. Op die manier is het zeer moeilijk om een betrouwbare materiaalbasis voor dergelijk onderzoek bijeen te sprokkelen. Nauwkeurige studie van een uitgebreid corpus waarbij er steeds directe toegang is tot de referenten, zoals gebeurt in het werk van Dirk Geeraerts¹² (in Geeraerts e.a. 1994), biedt op dat vlak de grootst mogelijke garantie op objectiviteit. Rechtstreekse toegang tot de mentale concepten blijft echter voorlopig uitgesloten.

Uit het bovenstaande mag duidelijk worden dat het onderzoek van de dynamiek van de hedendaagse dialecten in elk geval vanuit een prototypisch perspectief kan gebeuren. De traditionele criteria van woordverlies en nieuwvorming kunnen bovendien gewoon in dit perspectief geïntegreerd worden. Daarbij laat de prototypische benadering in bepaalde gevallen wellicht een meer genuanceerde analyse toe. Uitgaande van de vraag of gemeenschappelijke lexicale elementen ook teruggaan op gemeenschappelijke concepten, kan bovendien ook een semasiologisch verlengthstuk aan het onderzoek gebreed worden.

Bij dit alles moet echter wel rekening gehouden met mogelijke praktische problemen, die een gevolg zijn van de ongrijpbaarheid van concepten. Dergelijke problemen kunnen uit dit artikel niet blijken, door het uitsluitend theoretische karakter ervan. Hierdoor blijven ongetwijfeld een aantal essentiële aspecten van de problematiek ten onrechte buiten beschouwing. Toch lijkt het niet overmoedig te hopen dat praktische verkenningen de vruchtbaarheid van de cognitief-semantische benadering zullen bevestigen.

12. Momenteel loopt een gelijkaardig onderzoek van Geeraerts vanuit een diachrone invalshoek.

BIBLIOGRAFIE

- Magda Devos, "Dialektverlies en dialektbehoud in de agrarische woordenschat", *De Leigouw*, XXIX, (1987), pp.93-100.
- Dirk Geeraerts, "Over woordverlies in lexicaal-semantiche overgangsgebieden", *Tijdschrift voor Nederlandse Taal- en Letterkunde*, 102 (1986), pp.161-186; 103 (1987), pp. 37-49.
- Dirk Geeraerts, "Where does prototypicality come from", in *Topics in Cognitive Linguistics*. ed. Brygida Rudzka-Ostyn (Amsterdam, 1988), pp. 207-229.
- Dirk Geeraerts, "Vagueness's puzzles, polysemy's vagaries". *Cognitive Linguistics*, 4 (1993), pp.223-272.
- Dirk Geeraerts,, Stef Grondclaeers en Peter Bakema, *The Structure of Lexical Variation. Meaning, naming and context*. (Berlijn, 1994).
- William Labov, "The boundaries of words and their meanings", in *New Ways of Analyzing Variation in English*. ed. C.J.Bailey - R.Shuy (Washington, 1973), pp.340-373.
- Hillary Putnam, "The Meaning of Meaning", in *Language, Mind and Knowledge*, ed. Keith Gunderson (Minneapolis, 1975), pp. 131-193.
- Willard von Orman Quine, *Word and Object*. Cambridge, 1960.
- Eleanor Rossch, "Human Categorization", in, *Studies in Cross-Cultural Psychology*, ed. Neil Warren (New-York, 1977), vol.1. pp.1-49.
- Hugo Ryckeboer, "Oost- en West- en Zeeuws-Vlaanderen", in *Kroesels op de bozzem*, ed. H. Crompvoets - A. Dams (Waalre, 1991), pp. 167-177.
- Hugo Ryckeboer, *Woordenboek van de Vlaamse Dialecten. Landbouwwoordenschat. Aflevering RUND 1* (Tongeren, 1993), pp. 40-42; 44-46.
- Jacques Van Keymeulen, "Een verkennend taalgeografisch onderzoek naar dialektverlies in Nederlandstalig België", *Taal en Tongval*, 45 (1993), pp. 75-95.